

Les lliçons d'una vaga general

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, Editorial, 30 de setembre del 2010

En una democràcia madura com la nostra, i en la situació que viu el país, no té sentit parlar de triomf o fracàs d'una vaga general. Sentir la paraula èxit en boca de sindicalistes o de polítics sona frívol. L'intent de paralització del país, tant si s'aconsegueix del tot com a mitges o parcialment, sempre és una cosa molt seriosa, com ho són les raons que van portar els sindicats a llançar el desafiament del 29-S.

La reforma laboral motiu de la protesta és la més important i profunda que ha conegut aquest país des del 1977. No només redueix els costos salarials a través d'un dràstic abaratiment de l'acomiadament, sinó que transforma el que fins ara havien estat les relacions laborals a les empreses, els convenis i les negociacions col·lectives. En conseqüència, els motius d'aquesta mobilització hi són i són importants, potser més que altres vegades. Hi ha un ampli consens sobre la majoria de les mesures que s'estan adoptant per superar la crisi en el sentit que afecten fonamentalment el ciutadà mitjà i els treballadors. Gestos com la pujada de l'IRPF per a les rendes més altes i la modificació de la fiscalitat de les Sicavs no eviten la sensació generalitzada que qui paga la crisi són els de sempre.

Dues aturades

Per aquesta raó, i lluny d'entrar en guerres de xifres, sembla oportú comparar l'aturada d'ahir amb la vaga general del 20-J

del 2002, amb la qual es responia a la reforma laboral del Govern del PP, el cop de decret que el Tribunal Constitucional va anul·lar quan ja havia estat modificat i descafeïnat per l'Executiu, que va recollir així el guant sindical malgrat tenir majoria absoluta.

S'ha de dir que, tot i que els serveis mínims fixats per l'autoritat laboral ja asseguraven un cert seguiment de la vaga per part dels que utilitzen el transport públic per anar a la feina, les dades més significatives i fiables posen de manifest que ahir es va treballar més que vuit anys enrere. El consum elèctric va baixar set punts menys que el 2002, mentre que les transaccions comercials electròniques van caure un 20%, enfront del 30% llarg de llavors.

Probablement, una de les causes d'aquesta aparent contradicció -més reformes, menys vaga-és la situació econòmica. El 2002 el país vivia en plena eferescència, just a meitat del recorregut d'aquesta dècada prodigiosa en què la nostra economia cavalcava muntada en el boom immobiliari que tants maldecaps ens ha donat després. El descompte d'un dia de salari importa molt més avui que fa vuit anys, de la mateixa manera que en aquests moments tots vivim la inestabilitat de manera directa.

Desafecció

Dels testimonis recollits tant de manera aleatòria a peu de carrer pels mitjans de comunicació com a través de les enquestes es desprèn una oberta desavinença entre una gran part dels ciutadans i els sindicats, no només pel seu paper en aquest conflicte, sinó pel que ha passat els últims tres anys. És indubtable que en aquest capítol s'hi inclouen els

que, sense confessar-ho, potser sense reconèixer-s'ho a ells mateixos, han adoptat una actitud conformista, d'acceptació del que passa des que va esclatar la crisi com una cosa inevitable que els porta a carregar tota la responsabilitat sobre les organitzacions sindicals. Però, fins i tot i descomptant aquesta atribució injusta, CCOO i UGT tenen al davant un enorme desafiament: com es poden defensar eficaçment els interessos dels treballadors en una economia globalitzada i en recessió, on les receptes que fa sis mesos eren bones ara són contraproductives; en un món on els anomenats mercats posen ferms els governs. Per descomptat, aquesta defensa no es pot fer només amb els piquets informatius. Ni tampoc la recuperació de la confiança de la gent. Els sindicats han de canviar i adaptar-se als nous temps.